Vejen til talerstolen kan være lang. Det man kan sige, kan være så tungt at bære, at benene ryster. I modsætning til maratonløberen, der bragte det glade budskab om sejr, styrtede død om, skal budskabet være så trist, at man ikke ønsker at nå frem, selv om man overlever. Og hvem ønsker at tale i politik blot for at overleve.
Vejen til talerstolen kan tung, den går altid opad. Men udsigten kan gøre det let, for her oppe fra ser man mennesker, der betyder meget for en. Man ønsker at påvirke dem.
En kort stund får man chancen fra talerstolen. Det er det, vi alle håber på - vi håber, at nogle vil lytte, hvis man går vejen.
Vejen til talerstolen kan være kompliceret, selv om den er opstillet i ens egen hjemby. Tankerne undervejs kan sløre retningen, skal man gå direkte til sagen, eller skal man søge at dække sig ind og hvordan. Ja til det første og nej til det sidste. Politik skal være klar tale, selv om der er mange mellemregninger.
Vejen til talerstolen kan være lang. I mit tilfælde startede den sidste år under valgkampen. Poul løftede pistolen for at affyre startsskuddet. Vi var mange i startblokkene, der så en klar bane. Men krudtet var vådt, så det blev i stedet et knald, så bredte der sig en sky af røg, der slørerede orienteringen. Politik starter med at kunne se retningen.
Vejen til talerstolen kræver gode ben - og hvad hjælper det at nå frem så træt, at man har glemt, hvor man selv kommer fra. Der skal krop til politik. Man skal turde at stå frem - sige, hvor man hører hjemme, og hvad man mener. Valg beror på tillid - enhver kan se, om man mener det, man siger, kroppen lyver ikke.
Vejen til talerstolen er let, hvis man brænder for det, man vil sige. Den største fejl i politik er at tage bestik af, hvad folk vil have. Man skal sige, hvad man står for. Det kan aldrig være et politisk per-spektiv at regne den ud. Det kan aldrig være en drøm som politiker at navigere efter markedsundersøgelser og spindelvævsdoktorer. Politik er holdninger båret af lidenskab. - Der skal krop til at stå på en talerstol. Vi skal skabe fornyelse i partiet ved at finde frem til de folk, der udfordrer det, de tror på. Så skal vælgerne nok sortere - at gå foran som politiker og opdage, at kun et mindretal følger, er til at bære - man tror på vejen. Næste gang aftegner det sig forhåbentlig tidligere. Men at gå foran som politisk spekulant, må det være utænkeligt. Til forveksling ligner man en marionetdukke - kun en ting er værre. Barbi-dukken. Den totale satsning. De borgerlige partier vandt ikke valget - vi tabte

det. Det ved jeg, at de ved, valget stod mellem dukketyper. Vi skal holde op med at lege med dukker i politik. Vi skal fremstå af kød og blod.